

snaha dítěte najíti zaměstnání nemohla se setkati s úspěchem (rozh. č. 12173 Sb. n. s.). Závěr, jež prvý soud ze zjištěných jím skutečností vyvodil, svědčil by však právě naopak úsudku, že žalovaného zákonná vyživovací povinnost k jeho synovi nestíhala, jestliže syn sám náležitě nedbal, aby našel nějaké zaměstnání, z jehož výtěžku by mohl plniti svoji zákonnou vyživovací povinnost. Náhradní povinnost v § 3 řeč. zák. stanovená stíhá zajisté i toho, kdo poskytuje svému synovi nepřetržitě výživu i v dobách, kdy při náležité péči nějaké výdělečné zaměstnání, třeba i z jiného oboru, než kterému je vyučen, by mohl nalézt. Nelze proto přisvědčiti odvolacímu soudu, že ze skutečností prvým soudem zjištěných, zejména, že též matka otce žalobkynina se marně snažila intervencemi u některých známých vlivných činitelů opatřiti mu zaměstnání, plyne závěr, že povinný k výzvě žalobkyně nemá možnosti, aby si vlastním zaměstnáním opatřil (pro sebe i nezletilou žalobkyni) zdroj obživy. Nárok podle § 3, odst. 1, vyživ. zák. předpokládá, že výživou povinný vědomě a úmyslně porušoval výdělečnou povinnost, uloženou mu podle § 1 řečeného zákona, a že žalovaný mu to umožňoval svou podporou, ačkoli k podporování neměl zákonné povinnosti nebo nikoli v té míře, jako to činil. Žalovaný by se mohl zprostiti této povinnosti k náhradě výživy jen důkazem, že nevěděl ani věděti nemusil o vyživovacím závazku podporovaného, ani o tom, že svou podporou maří, ztěžuje neb omezuje stanovení neb splnění tohoto závazku. Třebaže zákon neukládá žalovanému nějaké zvláštní opatrnosti, přece nemůže se na svoji neznalost poměrů odvolávat ten, kdo ji zavinil svojí nedbalostí, když by při obyčejné bedlivosti mohl seznati, že podporovaný je právně (t. j. podle zákona nebo smlouvy) k výživě zavázán. Úsudek odvolacího soudu, že podle zjištění, jak je prvý soud učinil, nejsou splněny podmínky nároku podle § 3, odst. 1, uved. zák., jest, jak z řečeného vychází najevo, právně mylný. Pochybil proto odvolací soud, když se pro své mylné právní stanovisko nezabýval vývody, jimiž hleděl žalovaný v odvolání dolíčiti důvody zprošťující jej náhradní povinnosti, a když se nevypořádal i s ostatními důvody uplatňovanými v odvolání a s vývody uvedenými v odvolacím sdělení žalobkyně.

Čís. 15859.

Otázku, zda pojištěnka nenabyla nároku na výbavné proto, že nebyla zaměstnavatelem řádně k pensijnímu pojištění přihlášená, jest řešiti podle zákona č. 117/1934 Sb. z. a n., jestliže zaměstnavatel zaplatil příspěvky za dodatečně přihlášenou dobu příspěvkovou za účinnosti tohoto zákona, byť se dodatečná přihláška stala ještě za účinnosti zákona č. 26/1929 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv I 183/37.)

Žalobkyně, jež se provdala za účinnosti zák. č. 117/1934 Sb. z. a n., přednesla, že s připočtením 19 měsíců, jichž započtení bylo jí v pojišťovacím sporu odmítnuto pro zavinění žalované firmy (opožděné přihlášení k pojištění), byla by měla čekací dobu, které jest potřebí podle

§ 35 zák. č. 26/1929 v doslovu zákona č. 117/1934 Sb. z. a n. k nabytí nároku na výbavné. Její škoda z opominutí žalované firmy jí vzešla činí 3.960 Kč a vymáhá ji proto žalobou. V odvolacím řízení doplnila žalobkyně tento svůj přednes ještě tvrzením, že již od 13. června 1930 byla zaměstnána u různých zaměstnavatelů a že by její celková započítatelná doba příspěvková byla činila 60 měsíců, kdyby ji žalovaná firma nebyla opožděně přihlásila k pensijnímu pojištění. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Na žalobkyni bylo, aby v tomto sporu dokázala, že se žalovaná firma dopustila opominutí, z kterého jí vznikla škoda v zažalované výši. Že se žalovaná firma dopustila opominutí, nepřihlásivši žalobkyni včasné podle § 5 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n. k pensijnímu pojištění, stalo se nesporným, a jde o to, zda škodlivé následky tohoto opominutí jest posuzovati podle doslovu § 12 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., jak uplatňuje žalovaná firma, či podle zákona č. 117/1934 Sb. z. a n., jak rozhodl odvolací soud, ježto podle doslovu § 12 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n. bylo by žalobkyni započísti celou dobu příspěvkovou, dodatečně přihlášenou, kdežto podle § 12 zákona č. 117/1934 Sb. z. a n. lze z ní započísti nejvýše dvanáct měsíců. Nárok na započtení dodatečně přihlášené příspěvkové doby jest závislý podle právě dotčených zákonů na splnění dvou předpokladů, a to především na dodatečné přihlášce k pensijnímu pojištění a dále na zaplacení příspěvků za dobu dodatečně přihlášenou. Rozsah nároku na započtení je proto posuzovati podle doby, kdy byly splněny oba řečené předpoklady. Prvý předpoklad splnila žalovaná firma i podle žalobkynina přednesu ještě za platnosti ustanovení § 12 zákona č. 26/1929 Sb. z. a n., kdežto druhý předpoklad byl splněn teprve za účinnosti ustanovení § 12 zákona č. 117/1934 Sb. z. a n., neboť žalovaná firma připustila, že zaplatila příspěvky za dodatečně přihlášenou dobu příspěvkovou (19 měsíců) teprve v srpnu a září 1934, tudíž po 1. červenci 1934, kdy nabyl účinnosti zákon č. 117/1934 Sb. z. a n. Splnila tudíž žalovaná firma svou přihlašovací povinnost ve všech částech teprve po účinnosti tohoto zákona a jest právní účinky opožděné přihlášky jako právní následky prodlení žalované firmy posuzovati podle tohoto zákona, který dopouští započtení jen do výše dvanácti měsíců (§ 12, odst. 1, dotčeného zákona), jak správně uznal odvolací soud. Zavinila tudíž žalovaná firma, že žalobkyni nebyla započtena celá doba, dodatečně k pensijnímu pojištění přihlášená, a že z tohoto důvodu žalobkyně nedosáhla šedesáti příspěvkových měsíců, aby měla nárok na výbavné. Žalobkyni se tím podařilo prokázati všechny předpoklady jejího nároku na náhradu škody.

Čís. 15860.

Odporovatelnost převodu zástavního práva uvolněného zánikem knihovního dluhu na jinou pohledávku (t. zv. vlastníkovy hypoteky).

(Rozh. ze dne 25. února 1937, Rv II 166/35.)